

LEGIE

Kristýna
SNĚGONOVÁ

František
KOTLETA

**RUDÝ
VRABČÁK**

FRANTIŠEK
KOTLETA

LEGIE

**RUDÝ
VRABČÁK**

František
KOTLETA

LEGIE

RUDÝ
VRABČÁK

FANTASTICKÁ
ÉPOCHA

Copyright © František Kotleta, 2021

Cover art © Jiří Arbe Miňovský, 2021

Illustrations © Lenka Tarwari Jandová, 2021

Czech edition © Nakladatelství Epoque, Praha 2021

ISBN 978-80-278-0052-0 (print)

ISBN 978-80-278-1131-1 (ePub)

ISBN 978-80-278-1132-8 (mobi)

ISBN 978-80-278-1133-5 (pdf)

*Kristýně Sněgoňové,
bez níž by nebyla nejen Legie,
ale dost možná ani já.
Děkuji. Za vše a navždy.*

V jedné předaleké galaxii

Vesmír je kruté místo. Právo na život má pouze ten, kdo si jej uhájí v boji. Taková jsou pravidla tam venku. Lidé se je dozvěděli v den, kdy na jejich planetu zaútočila invazní flotila civilizace enlilů. Krátká, ale tvrdá válka srazila lidstvo na kolena a udělala z něj otroky mimozemských dobyvatelů. Otroky, kteří si zaslouží život, jen pokud budou svým majitelům věrní a užiteční. Jenže lidé se nezdali. Kapitán české tajné služby František Moravec připravil plán na záchranu lidstva, který sice ztroskotal, ale jemu se podařilo aspoň získat starou nákladní loď, tajně vybavenou technologií tajemných rutašů – prastaré vesmírné rasy, jež se nyní skrývá před světem. Na lodi Kraksna pluje s ruským poručíkem Gerasimem, technikem Aloisem Vodičkou, mimozemšťankou Agou, italským kuchařem Giuseppem, tajemnou Amandou, unesenou mimozemšťany dlouho před začátkem invaze, a polskou profesorkou Dankou Krasiński, která by tam nejraději vůbec nebyla. A s odhodláním škodit enlilskému impériu a jeho bitevním flotilám.

Ano, na první pohled to není nejostřejší posádka, ovšem není všem dnům konec a lidé koneckonců vždycky dokázali překvapit. Zvláště když našli útočiště v práci pro vesmírnou mafii.

Planeta milionů čmelíků

„Do prdele,“ ozval se ve vysílače v mém uchu Vojtechovsky.

Zrovna jsem pohledem hodnotil mimozemšťanku nesoucí tác s jakousi třaslavou hmotou. Na mimozemských mejdanech musel být člověk extrémně opatrný na to, co si strká do úst. Ta rosolovitá věc totiž úplně klidně mohla pocházet z útrob vysokého hubeného tvora posetého desítkou bradavek, který se s podnosem graciózně pohyboval mezi hosty. Něco jako: „*To kafe je moc silný, stříkněte mi do něj trochu mléka.*“

„*Z osmé nebo desáté bradavky, pane?*“

„Z prdele. Jde o to, jestli ta věc je z prdele,“ opravil jsem Gerasima při pohledu na mimozemšťanku – nebo mimozemšťana? –, ale pak mi došlo, že dost možná řeší něco jiného než obsah táců s jídlem a že práh odporosti má ostatně nastavený někde jinde.

„Nataša,“ odvětil.

„Cože?“ nechápal jsem.

„Nataša, kurva, Nataša Alinová. Jo, ta kurva Nataša, kurva,“ vysvětlil. Zatajil se mi dech. Další „kurva“ jsem nepotřeboval. Přestal jsem

si všímat mimozemšťanky i podnosu s podezřelou hmotou a rozhlédl se okolo. Sál o velikosti několika fotbalových stadionů byl plný bytostí rozličných ras.

„Nedal sis to halucinogenní želé, před kterým nás varovala profesorka? Sežere ti to půl mozku. Půlka z ničeho je fakt málo, Gerasime,“ zavrčel jsem nervózně.

„Je to ona, věř mi,“ ozval se mi v uchu jeho hlas.

„Kde jsi?“

„Kde jsi?“ zopakoval jsem po chvíli.

Spojení bylo hluché.

O tři týdny dříve

„Amando, přihraj!“ zařval jsem na dívku, zatímco se mi podařilo zablokovat Vodičku, který jí před chvílí obloukem hodil míč. Dědek měl ve svém věku slušnou páru, když dal za sebou dva koše za tři body. Rutašská ozdravná terapie na něm odvedla dobrou práci.

„Amando!“ křiknul jsem a rozběhl se ke koši. Měli jsme jenom jeden. Ani to nebyl koš, jen kolo z ocelového prutu, který Aga snadno ohnula a připevnila k odpadní rouře. Nikomu to ale nevadilo. Hřiště jsme si vytvořili v jednom z mnoha nákladových hangárů. Hrou jsme zaháněli

nekonečnou nudu posledních týdnů. Našli jsme útočiště na Planetě milionů čmelíků, kam jsme se zašili, abychom na chvíli zmizeli z vesmíru. Šlo o jednu z domovských planet huntů, vesmírné drůbeže, pro niž jsme pracovali. Název nelhal. Nekonečné stepi byly domovem obrovského množství jakýchsi přerostlých okřídlených roztočů, které huntové na romantických procházkách požírali. Protože agresivní havěť pro změnu požírala nás a my neměli ochranu pevné kůže a hustého peří, museli jsme zůstat zavřeni v lodi.

„Amando!“ zařval jsem potřetí, ale pak jsem dostal od Agy ránu ocasem. Vyrázilo mi to dech a já se složil k zemi.

„Uh, uh,“ snažil jsem se všem oznámit, že knock-out ocasem je naprosto proti všem pravidlům NBA a takový Magic Johnson by se ho nikdy nedopustil, ale nikoho to nezajímalo. Útok nepřátelského týmu složeného z Vodičky, profesorky a ještěrky se rozběhl zastavit Amandu, zatímco Gerasim takticky vyklidil prostor. Aga se ohnala ocasem i po mladé Španělce. Dívka se mu ovšem vyhnula a pak udělala něco nesku-tečného – vyskočila do vzduchu, jednou nohou narazila do Ažina ramene, od něj se odrazila a dala koš.

„Vyhráli jsme!“ zařval Gerasim.

Samozřejmě z bezpečné vzdálenosti od Agy. Ještěrka moc neuměla prohrávat. Vůbec v ničem. Vodička si nedávno vytiskl karty a naučil ji dětskou hru zvanou *Autobus*. Po své první prohře všechny karty roztrhala a stála patrně jen kousek od toho, aby je Vodičkovi narvala do pusy a donutila ho je sníst. Nikdo už tak neměl odvahu s ní hrát nic jiného než *Kdo si u oběda upšoukl*.

„My jsme vyhráli?“ zeptala se nevěřicně Amanda, míč už zase pevně v ruce. Udýchaná profesorka pokývala hlavou. Dívka výskla a znovu se skokem odrazila od Ažiných šupin. Místo na koš skočila na jednu z velkých kovových beden, složených na okraji hřiště.

„Huá, huá!“ povykovala Amanda. Strhla ze sebe tričko a roztočila ho nad hlavou. Vodička s Gerasimem na to fascinovaně hleděli.

„Vidím, že jste si našli zábavu na své úrovni,“ ozval se za mnou Giuseppeho hlas. Lodní kuchař tam nestál sám.

* * *

Za ním se vyjímal Aštar, šéf Huntské obchodní společnosti, tedy organizace, pro niž jsme pracovali. Na Zemi by se jí říkalo mafie. Podíval se na mě, Vodičku i Gerasima v našich propocenných ušmudlaných trikách, na nehnutě stojící

Agu i vřískající Amandu, která nehodlala s vítězným tancem a natřásáním svých mladých pevných prsou přestat ani před zraky nových návštěvníků.

„Co zde provádíte?“ zeptal se hunta.

„Náboženský rituál. Velmi duchovní věc,“ odvětil jsem.

Při styku s mimozemšťany jsem už dávno pochopil, že vysvětlovat cokoliv složitějšího spojeného s lidskou činností nemá moc smysl. Kupodivu však byly některé kulturní fenomény společné prakticky všem bytostem v celém širém vesmíru. Každá civilizace znala koncept něčeho vyššího. Jistě, zpravidla se to omezovalo na zákazy masturbace a krvavé tresty za zločiny typu „věří v něco jiného než my“, ale i nejvyšší civilizace braly náboženskou víru vážně a zároveň s tím uznávaly i sebešilenější teologii.

Giuseppe se ušklíbl, ale po boku se mi objevil Gerasim vážně pokyvující hlavou.

„To je naše modla,“ ukázal k improvizovanému koši. „A posvátný relikv,“ pohodil hlavou k míči, s nímž Amanda prováděla vítězný tanec. Na to, že ho Vodička vytvořil při experimentech s našimi výrobčíky, byl skoro jako profesionální basketbalový míč.

„Čeká se od nás nějaká účast?“ uhladil si Aštar pera na hrudi a druhý hunta se nervózně

ošil. Přitom mu z peří v podpaží vyletěl místní čmelík, velký jako pozemský sršeň. Hunta ho zkušeně lapil a s mlasknutím sezobl.

„Měli byste se poklonit modle,“ pronesl vážně Gerasim. Giuseppe jen protočil oči v sloup.

Oba huntové se hluboce uklonili. Amanda zmlkla.

„Můžeme si promluvit na méně posvátném místě?“ zeptal se Aštar.

„Odvedu je do strategické místnosti,“ řekl kuchař a rázně se otočil. „Vy se mezitím pokuste začít se chovat jako lidé,“ zamumlal, ovšem tak, abychom ho slyšeli.

* * *

„Lituji jedné věci, maso,“ pronesla dosud mlčelivá Aga.

„Ano?“

„Že vaši planetu už obsadili enlilové. Jinak bych tam nejráději vtrhla a všechny vás vybila. Nemůžete alespoň chvíli...“

Patrně chtěla říct něco jako „brát věci vážně“, ale Amanda ji trefila do hlavy míčem.

„Gól?“ zeptala se.

„Lojzo, dostaň ji dolů, a ať se zase obleče,“ obrátil jsem se na Vodičku a ukázal na bednu, z níž se dívka vzápětí saltem vrhla dolů. V tu chvíli

jsem si všiml značky, kterou používali rutašové, skrytá pavoučí civilizace, jež nám pomohla vybavit ukradenou nákladní loď pořádným motorem a vyspělou technologií k otevírání uzlů – otvorů v neviditelných vesmírných proudech, jimiž se dalo zatraceně rychle cestovat. Šlo o nejstřeženější tajemství rutašů a občas jsem si musel přiznat, že nás Apulunaš vážně moc neznal, když nám něco takového svěřil.

„Co to vlastně je?“ zeptal jsem se.

„No,“ Vodička se ošil.

„No?“ popohnal jsem ho nervózně. Ta zatracená vesmírná drůbež nerada čekala.

„No, to nám tu nechali rutašové. Ještě jsem neměl čas to nainstalovat.“

„Gól!“ zařvala Amanda a trefila mě míčem do hlavy. Ten se ode mě odrazil a opět trefil chanu.

„Za tohle všechno bude tvá smrt dlouhá a bolestivá, maso,“ zavrčela Aga a vyrazila pryč.

* * *

Strategická místnost byla jedna z největších ložnic původní posádky. Když jsme teď měli konečně trochu klidu, vyčistili jsme ji a vytvořili z ní něco jako společenský prostor. Dokonce jsme sem nainstalovali sedačky a velký stůl

s holografickou projekcí. Gerasim tomu zarputile říkal klubovna, ale pak naštěstí zasáhla profesorka Krasiński. Prohlásila, že označení *strategická místnost* má mnohem větší styl a hodí se k vesmírné lodi, zatímco *klubovna* je místo, kde si pubertální chlapci vyprávějí vtipy o prdění a onanují, což je činnost, kterou doufá, že zde neprovádíme. Tím mu definitivně zarazila kdykoliv a při jakékoliv příležitosti slovo klubovna byť jen vyslovit.

„Na co se díváme?“ zeptal jsem se při pohledu na hologram.

„Planeta tisíců světel,“ promluvil konečně Aštarův společník.

„To je něco jako Planeta milionů čmelíků?“

„Gerasime,“ odsekla důrazně profesorka a Rus zmlkl.

Posadil jsem se v klidu do křesla a napil se kafe. Tedy růžové vody z rutašského mixéru. Ten byl jednou z nejcennějších věcí na lodi. Růžová tekutina totiž obsahovala dost minerálních látek a kalorií na přežití. Získali jsme sice nějaké suroviny a sušený rostlinný protein, ale ať z nich kuchař Giuseppe připravil cokoliv, chutnalo to jako separát, který nám vařil, ještě když jsme enlilům otročili na těžební planetě.

„Místní obyvatelé jí říkají Karchemiš, ale všichni ostatní Planeta tisíců světel. Když se

na ní ocitnete, v noci kromě hvězdnaté oblohy uvidíte i tisíce obranných stanic, které karové kolem své planety vypustili,“ řekl a bitevní stanice se jako na povel na hologramu rozsvítily.

„Slušná Maginotova linie,“ hvízdal Vodička, aniž by mu mimozemšťané mohli rozumět.

„Karchemiš přežil mnoho velkých uzurpátorů, kteří se prohnali kolem jejich sluneční soustavy. Za několik staletí také udělal své obranné systémy mnohem lepšími a vražednějšími. Rozlámali si o ně zuby mnozí nájezdníci. Teď se ale nachází už hluboko za hranicí území enlilského Společenství a podle našich informací se Společenství chystá ten osten ve své patě vytrhnout za každou cenu. Je to prostě čmelík, který sice umí kousat a bodat, ale je příliš chutný na to, abyste jeho lov vzdali,“ vysvětlil hunta.

„Zasraný švestky,“ zavrčel jsem a dopil kafe. Dostal jsem chuť ještě na jedno, ale nechtěl jsem ho přerušovat. Mé zaklení přešel a na hologramu se objevilo patrně hlavní město.

„Chatuš je sídlo Císařovny, která Karchemiši vládne. Několik karů už dávno pochopilo, že planeta je ztracena, a teď hledají způsob, jak z ní dostat co nejvíc svého bohatství, které by jim mohlo zajistit dobrý život na planetách daleko z dosahu enlilů,“ pokračoval hunta.

„A vy to bohatství dokážete zpeněžit a ten život jim zajistit – za patřičný poplatek, že? Není to amorální?“ prohlásila profesorka a všichni v sále se na ni nechápavě ohlédli.

„Amo... co?“ zeptal se Aštar.

„Paní Krasiňski se přerekla. Chtěla říct, že je to samozřejmě od vás velmi chvályhodné, že těm karům pomáháte se stěhováním jejich majetku,“ pronesl jsem a několika gesty zkusil naznačit Vodičkovi, aby Polku ideálně omámil chloroformem. Pořád nějak nepobrala, že pracujeme pro mafii.

„Vy jste stěhováci, co to zařídí,“ ukázal na mě Aštar svým peřím. „Císařský čistič křidel má několik kontejnerů... svého domácího vybavení a také oblečení, které potřebuje rychle odvézt. Vaše loď...“

„Vzdorující,“ doplnil jsem její jméno, zatímco Gerasim s Vodičkou zároveň vyhrkli: „Krakna.“

„Tahle nenápadná rozvrzaná věc je na to ideální. Císařovna pořádá tradiční Setkání samic. Bude tam plno cizích lodí. Téhle si nikdo nevšimne,“ pokračoval Aštar.

„Samic?“ ujistil se Rus.

„Karchemiš má dlouhou tradici matriarchátu. Tradiční Setkání samic se koná po tisíciletí. Vždy jej navštěvují významné samice ze stovek

planetárních soustav, se svými otroky,“ vysvětlil Aštarův kolega.

„Zařídím...“

„Vy ne,“ zarazil Aštar Agu.

„Karové jsou v hostech velmi vybíraví. Chanové ani huntové nemají na Planetu tisíců světél přístup.“ Mafián udělal dramatickou pauzu a jeho kolega vyvolal do holografické projekce mimozemský druh karů. Vypadali jako přerostlá kombinace motýla a lučního koníka. „Vzhledem ke své podstatě nemají naše druhy úplně v lásce,“ prohlásil a podíval se na Amandu a profesorku. Rozhodování mu netrvalo příliš dlouho.

„Tradicí je vždy samice a tři otroci. Na setkání se s vámi spojí Císařský čistič křídel a vy odvezete všechno, co bude potřebovat. Není to nic náročného. Proto tu práci uděláte vy. Zvládnete přitom nevyhodit do povětří celou planetu, že ano?“

S Gerasimem jsme oba sklopili zrak.

„Postarám se o to,“ pronesla rozhodně profesorka.

Pochybuji, že tomu sama věřila.

Samci a samice

„Věděl jste, že když se nějaký kar zprotiví své vládnoucí samici, useknou mu jeho rozmnožovací nástroj?“ prohlásila profesorka, zatímco si přehrávala informace, které dostala od huntů. Planetu milionů čmelíků jsme dávno opustili a teď jsme zkoušeli ve strategické místnosti jíst cosi jako dušenou mrkev. Šlo o nějakou zeleninu, která tam rostla a podle všeho pro nás měla být jedlá. Nebyla. Alespoň ne v té podobě, v jaké jsme ji měli na talíři. Rozvařené oranžové kostičky plavaly ve žluté šťávě. Vypadalo to jako něco, co byla původně dýně, než ji snědlo a vyblinkalo batole.

„Už vím, co jedli v gulagu,“ pronesl Gerasim, aby zaplašil tu děsivou informaci od paní Krasínski.

„Mohla bych dostat přidáno?“ hlásila se nadšeně Amanda. Měla misku dokonale vylízanou.

„Aha?!“ ozval se vítězně Giuseppe.

„Amanda žila v rozpadající se ZOO a jedla všechno, co její klecí neproběhlo dostatečně rychle. Její stravovací návyky nejsou tak úplně standard, který bych chtěl na lodi mít,“ podpo-